

ทดลอง

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลอง

อ๋องเต๋

โลมงาม

บุปผา / ฝ่าเชิน

我靠美颜稳住天下

วังซานซาน (望三山) เขียน
เจินซุ่นเจิน ฟลา
starry (黑色豆腐) ภาพ

4

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

สวรรค์มีอาภุชาติเส้นทางชีวิตทั้งหมดของผู้มีความรู้ความสามารถฉันใด สวรรค์ก็มีอาภุชาติให้ตำแหน่งต้องยอมจำนนต่อโชคชะตาได้ฉันนั้น ทรายใดที่แผ่นดินนี้ยังอยู่ ภายใต้การปกครองของเขา...เขาผู้นั้นจะเป็นคนกำหนดทุกอย่างเอง

หลังการเดินทางอันแสนยาวนาน แผ่นดินต่ำเหิงซึ่งมีฮ่องเต้ผู้ทรงพระปรีชาสามารถ จากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดก็แข็งแกร่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง และในครั้งนี้ 'กู่หยวนไป' มุ่งมั่นเป็นอย่างยิ่งที่จะพิชิตแผ่นดินซีชยาที่มีฮ่องเต้องค์ใหม่อย่าง 'หลี่อิ่งอี่' เป็นผู้ปกครอง ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ 'เซวียหยวน' ก็ลึกซึ้งมากขึ้นถึงขั้นไม่อาจถอนตัวถอนใจได้ นอกเหนือจากนี้แล้วสิ่งที่พวกเขามีร่วมกันอย่างไม่เสื่อมคลายก็คือ ความปรารถนาที่จะได้อยู่เคียงคู่กันไปตลอดชีวิต

สุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ของหนึ่งขุนนางและหนึ่งฮ่องเต้ที่มาจากต่างยุคต่างสมัย จะจบลงด้วยดีหรือไม่ และบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดจะเป็นอย่างไร เอเวอร์วัย ขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับปัจฉิมบทของ 'ฮ่องเต้โฉมงามพลิกแผ่นดิน' ได้ในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* เซวียหลิน

คุณชายรองแห่งสกุลเซวีย น้องชายของเซวียหย่วน เป็นผู้ที่ดูไร้ตัวตนสำหรับคนรอบข้าง มีนิสัยขี้อิจฉา ขี้ขลาด ใจเสาะ และเห็นแก่ตัวเป็นอย่างยิ่ง ชอบสร้างปัญหาและนำความอับอายมาสู่วงศ์ตระกูลอยู่บ่อยครั้ง มีครั้งหนึ่งที่เขาเคยปล่อยหมาป่าหิวโซออกจากกรงเพื่อหวังให้มันไปทำร้ายเซวียหย่วน แต่หมาป่ากลับเกือบที่จะเล่นงานกู่หยวนไปแทน ซึ่งนั่นทำให้คนในสกุลเซวียต่างละอายใจ และยิ่งเกลียดชังเซวียหลินมากจนมิอาจให้อภัยได้

* คางซิง

ภิกษุคางซิงหรือท่านตาน้อยของหม่อหญิงเจียง ชายวัยกลางคนที่มีรูปร่างผอมบาง ซึ่งในอดีตเคยหลบหนีจากภัยความหิวโหยและไปบวชในอารามจินฉาน พร้อมกับนำตำราแพทย์ของบรรพบุรุษติดตัวไปด้วย เป็นปรมาจารย์ด้านการรักษาที่เก่งกาจ แม้ว่าช่วงหลังจากที่บวชแล้วมักจะได้รักษาเพียงอาการไข้จับตัวร้อนของภิกษุในอารามเท่านั้นก็ตาม แต่สุดท้ายก็เป็นผู้นำความหวังอันล้ำค่าที่สุดมาสู่กู่หยวนไป

* จางนู่เจิง

แม่ทัพทหารม้า เป็นหนึ่งในแม่ทัพคนสำคัญในสงครามระหว่างต้าเหิงกับซีซีย่า มีนิสัยเด็ดเดี่ยว กล้าหาญ แต่ในขณะเดียวกันก็มีความถ่อมตัวเมื่ออยู่ต่อหน้ากู่หยวนไป เป็นผู้ที่เคยร่วมรบกับแม่ทัพอาวูโสเซวีย และรู้จักเซวียหย่วนมาตั้งแต่ครั้งที่เซวียหย่วนเข้าค่ายทหารเมื่อยังเป็นเด็ก

* กู้หรรณ

บุตรชายของกู่เหอ หลานชายของรู่ยอ๋อง เดิมทีอยู่ในวังรู่ยอ๋อง ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากผู้เป็นบิดามากนัก ทั้งยังโดนบรรดาพี่ชายดูถูกถากถาง ในชีวิตของเขามีเพียงรู่ยอ๋องผู้เป็นปู่ที่คอยอบรมสั่งสอนมาอย่างดี และด้วยความเฉลียวฉลาด การวางตัวที่ดี รวมไปถึงความสามารถ ในการมองสิ่งต่างๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่งกว่าผู้ใหญ่บางคน จึงทำให้เขาได้รับโอกาสที่ดีในที่สุด

* เจียงจิน

หัวหน้าหน่วยควบคุมดูแล ชายวัยกลางคนที่ได้รับหน้าที่เป็นผู้นำในการสำรวจเส้นทางสายไหม เป็นผู้ที่มีหูตากว้างไกล เข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเป็นอย่างดี และช่างสังเกตจนมองความสัมพันธ์ระหว่างกู่หยวนไปกับเซวียหย่วนออก จึงคอยรายงานเรื่องราวของเซวียหย่วนให้กู่หยวนไปได้รับรู้อยู่บ่อยครั้ง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ

มีการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงคราม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 133

ครึ่งเดือนผ่านไป หลังจากที่กู่หยวนไปออกจากการไว้ทุกข์ก็ได้รับรายงานจากกองทัพเรือ

ทางเหลียงเจ้อ ผู้เจี้ยน และกวางหนานตงได้รับชัยชนะ ไม่เพียงเท่านั้นพวกเขายังกำเริบเลิบบ้านยิ่ง คิดไม่ถึงว่าจะไล่ตามกองทัพของผู้ซังไปจนถึงเกาะที่อีกฝ่ายประจำการอยู่

กู่หยวนไปประเมินกำลังของเรือรบและกองทัพเรือต้าเหิงต้าไป กองทัพเรือทั้งสามได้ไล่ตามไปอย่างใกล้ชิด ครั้นล้อมกองทัพของผู้ซังที่หลบหนีไปได้แล้วก็โจมตีด้วยเปลวเพลิง ขณะที่เปลวเพลิงลุกลามก็อาศัยโอกาสนั้นเข้ายึดเกาะ

กู่หยวนไปสั่งให้คนนำตัวคุณชายหวังเข้ามา ให้คนอ่านสถานการณ์ที่ชายฝั่งให้เขาฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน คุณชายหวังฟังไปฟังมา สีหน้าที่ใจเย็นก็คล้ายถูกตีจนแตกละเอียด บันดาลโทสะจนดวงตาแทบถลนจากเบ้า พยายามดิ้นรนให้หลุดจากเชือกซึ่งพันธนากรเอาไว้ กู่หยวนไปแยกซาอู่ๆ ขึ้นจับพลางเหม่อมองทิวทัศน์ร่ายมาสารถดูนอกตำหนัก

กระทั่งเสียงโอดครวญด้วยความเจ็บปวดของคุณชายหวังเบาลง ฮ้องเต๋แห่งต้าเหิงจึงหันหน้ามองเขา มุมปากบุตรรอยยิ้มอบอุ่น "คุณชายหวัง กองทัพเรือของเจิ้นต้องขอบคุณเจ้าแล้ว โชคดีที่มีเจ้าจึงทำให้กองทัพเรือสามารถยึดชุดเกราะอาหาร และน้ำมันก๊าดจากผู้ซังได้มากมายเพียงนี้"

แสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ร่วงอ้อยอิ่ง มือของฮ้องเต๋แห่งต้าเหิงที่กำลังถือ

ถ้วยชานี้มันดูโปร่งใสภายใต้แสงแดด ดวงตาเบื้องนัยมออาบไปได้ด้วยแสงสีน้ำตาลทอง
คุณชายหวังรู้สึกถึงกลิ่นคาวหนักหน่วงอยู่ในลำคอ คิดไม่ถึงว่าห้องใต้
ที่ดูไร้พิษสงต่อสรรพสัตว์จะโหดเหี้ยมปานนี้

สิ่งที่กู่หยวนไปเอยจะต้องเป็นเรื่องลวงแน่ ผู้ซึ่งเตรียมการมานานเพียงนั้น
จะมาพ่ายแพ้เช่นนี้ได้อย่างไร

ต้าเหิงแคว้นแห่งสวรรค์ เขตแดนแผ่นดินกว้างใหญ่ แม้จะต้องต่อสู้ตั้งรับ
ฉับพลัน ก็มีความมั่นใจเพียงนี้เชียวหรือ

กู่หยวนไปรู้สึกว่ามันยังไม่เพียงพอ จึงยิ้มเอยอีกว่า "ผู้ซึ่งกระทำความผิด
เจ็ดย่อมจะต้องสั่งสอนผู้ซึ่งให้แก่ไขความผิดพลาด และกลับสู่เส้นทางอันชอบธรรม
ว่าเส้นทางนี้ลำบากนัก หากผู้ซึ่งต้องการคำสั่งสอนจากเจ็ญ ก็ต้องแบกรับเสียบึง
ของกองทัพเจ็ญที่ไปยังผู้ซึ่งครานี้ด้วย แล้วค่อยจ่ายค่าชดเชยแก่ต้าเหิงอย่างพอเพียง
ดินแดนแห่งสวรรค์ของเจ็ญไม่กลัวความลำบาก นี่เป็นเพียงการเดินทางที่อีกที่เท่านั้น"

ทันทีที่ประโยคนั้นหลุดออกมา เกียนผู้ซึ่งถือคติที่จะตกตะลึงมิได้

ท่า...ท่าเช่นนี้ได้ด้วยรี

ครั้นกู่หยวนไปบ่กล่าวจบ ก็ไม่มองคุณชายหวังที่เคียดแค้นจนอยากจะ
สังหารเขาอีก "พาดัวออกไปเถิด"

สงครามทางทะเลไม่สามารถทำให้เหล่าราษฎรในนครหลวงซึ่งอยู่ห่างออกไป
นับพันหลี่ร่วมเห็นอกเห็นใจได้ อีกทั้งชาวนี้ก็ไม่เคยถูกรายงานใน 'ข่าวสารต้าเหิง'
หรือกระทั่งปล่อยให้เด็ดลอดออกไปไกล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากข่าวที่ก่อนหน้านี้
คุณชายหวังปล่อยออกไปในนครหลวงว่าห้องใต้หมดสติยาวนาน

กลางเดือนเก้า เพื่อเป็นการสยบข่าวลืออย่างหมดจด กู่หยวนไปจึง
ปรากฏตัวต่อหน้าราษฎร ขึ้นไปไหว้พระจันทร์บนหอสักการะฟ้าเทียนถาน

ห้องใต้สวมเสื้อคลุมจักรมังกร รอบข้อมือมีผ้าไหมสีขาวยูกไว้ ขณะก้มตัว
เอนนั้นคืบอบบางยิ่ง ม่านลูกบิดหยกด้านหน้าของมงกุฎกระทบกันราวกับสายฝน
แต่ละท่วงท่างดงามราวกับภาพวาด

ราษฎรสามารถมองเห็นห้องใต้ได้จากที่ไกลๆ ทหารรักษาพระองค์จำนวนมาก
ถือหอกยาวยื่นตัวตรง สีหน้าเคร่งขรึม

ขณะฮ่องเต้เสด็จ ราษฎรสามารถล้อมชมได้ทว่าไม่สามารถตะโกนเรียกข้ามฝั่งถนนหรือมองลงมาจากที่สูงได้ เมื่อฮ่องเต้จุดธูป ยกแขนขึ้นอย่างช้าๆ และรวบรวมลายแขนเสื้อ การเคลื่อนไหวดูสวยงามน้ำนี้มองดูแล้วทำให้รู้สึกได้ถึงความสูงส่ง คนสามัญธรรมดาสามัญอาจเทียบเคียง

เหล่าราษฎรมิอาจกล่าวถ้อยคำอันน่าฟังใดๆ ได้ เพียงรู้สึกว่าย่องเต่นั้นก็คือฮ่องเต้ ไม่ว่าทำอะไรล้วนมีอิริยาบถน่าชื่นชมอันเป็นเอกลักษณ์

คู่เว่ยกับสหยร่วมสำนักก็กำลังเฝ้ามองจากด้านนอกเช่นกัน เหล่าข้ารับใช้และทหารองครักษ์หลายชั้นบังคับเงาของฮ่องเต้ไว้อย่างแน่นอนหา มีเพียงชายอาภรณ์คลุมเท้าที่แวบผ่านให้เห็นเป็นครั้งคราวเท่านั้น

สหยร่วมสำนักมองอยู่เนิ่นนาน ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ายางอย่างไม่ถูกต้องจึงรีบดึงๆ ชายเสื้อของคู่เว่ย "จื่อฮู่ เจ้ารู้สึกว่าคุณชายรูปงามที่พวกเราเห็นที่หอจิ้งหยวนคราวก่อนมีส่วนคล้ายกับฝ่าบาทหรือไม่"

คู่เว่ยเอ่ยเรียบๆ "ผู้นั้นก็คือฝ่าบาท"

สหยร่วมสำนักรีบไปคู่หูหนึ่ง แล้วกระโดดโหยง "อะไรนะ!"

คู่เว่ยขมวดคิ้วเล็กน้อย สหยร่วมสำนักจึงสงบลง ก่อนจะกระซิบเสียงต่ำ "เหตุใดเจ้าถึงไม่บอกข้าว่านั่นคือฝ่าบาท!"

"ตอนนั้นเจ้ามิได้ต้องการเข้ามาเป็นขุนนางในราชสำนัก ทั้งยังไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับราชสำนัก" คู่เว่ยกล่าวอย่างกระซิบ "จะพูดมากกับเจ้าไปใย"

สหยร่วมสำนักส่ายส่ายหน้าอย่างพูดอะไรไม่ออก พิมพ์ไม่หยุด "เจ้าจื่อฮู่ตัวดี"

คู่เว่ยยังคงมองฮ่องเต้ต่อไป

วันนี้อากาศดี ผ้าที่เข้ตัดเย็บเสื้อคลุมเป็นผ้าสำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง เข็มขัดหนังรัดรอบเอวหลวมๆ แม้จะอยู่ไกลแต่ก็ยังสามารถมองเห็นความผอมบางของลำคอ ข้อมือ และร่างกายของฮ่องเต้ได้ คู่เว่ยเกิดความกังวลในใจ เป็นห่วงเรื่องที่ย่องเต้หมดสติเมื่อหลายวันก่อน เป็นห่วงว่าเขาในตอนนีดูเหมือนจะอ่อนแอกว่าเดิมเสียอีก

ไม่รู้ว่าฮ่องเต้จะทำใจยอมรับการสิ้นพระชนม์ของห้วนไท่เฟยได้หรือไม่

อย่างไรก็ดี นอกจากความเป็นห่วงแล้ว...ลูกกระเดือกของฉู่เว่ยขยับไหว เขาหลุบตาลง ขนตายาวปกปิดงามืดที่อยู่ภายในดวงตา

นิ้วเรียวยาวทั้งห้าขยับเล็กน้อย คล้ายต้องการจะคว้าอะไรบางอย่าง

"ฉู่เว่ย!"

เสียงเรียกของสหายร่วมสำนักปลุกสติเขาฉับพลัน ฉู่เว่ยเอาสองมือโพล่หลัง หันไปด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน เหลือบตาขึ้นแล้วเอ่ย "หืม?"

"ฝ่าบาทจะเสด็จแล้ว" สหายร่วมสำนักเอ่ย "ที่นี้คนเยอะ อีกประเดี๋ยว บนถนนต้องติดขัดเป็นแน่ ผู้พวกเราไปกันตอนนี้เลยดีหรือไม่"

ก้าวอย่างของฉู่เว่ยกลับมั่นคงจุดต้นสน "เจ้าไปก่อน"

"เข้าไปก่อน?" สหายร่วมสำนักประหลาดใจ

ฉู่เว่ยพยักหน้า เสือคลุมสีขาวโอบร่างของเขาให้ดูสูงขึ้นไปอีก "ข้าจะไป เข้าฝ่าฝ่าบาท"

ฮ่องเต้ นั่งอยู่ในรถม้า ม้าหกตัวด้านหน้ายังไม่ทันจะยกก็บเท้าขึ้น ทหารองครักษ์ก็วิ่งเข้ามารายงาน

"ฝ่าบาท ใต้เท้าฉู่เว่ยต้องการเข้าฝ่าพะยะคะ"

กู่หยวนไปเหลือบมองท้องฟ้าด้านนอก "ให้เขาเข้ามาเถิด"

เซวี่ยหยวนเลิกคิ้ว ท่าที่สงบนิ่ง "ฝ่าบาท ลูกบิดหยกบนศีรษะท่านพันกันแล้ว พะยะคะ"

กู่หยวนไปยกมือขึ้นจัดๆ มันครู่หนึ่ง ลูกบิดส่งเสียงดังไม่หยุดภายใต้ การสัมผัสของเขา นิ้วของเขาทั้งเย็นและขาวม่อ่ง นิ้วทั้งห้าพันรอบเชือก เชือกเส้นเล็กสีดำกับลูกบิดหยกขาวโป่งแสงเกี่ยวพันกันยุ่งเหยิงบนนิ้วเรียวยาว คล้ายยามที่เด็ดบัวแล้วมีใยออกมา หากลูกบิดเป็นมนุษย์ก็คงจะเขินอายจนหน้าแดง อยู่บนนิ้วของเขา "ตรงที่ใด"

เซวี่ยหยวนมองจนเคลิบเคลิ้มอยู่สักพัก เมื่อได้ยินคำถามนั้นก็ดึงสติกลับมา หางตาของเขาเหลือบเห็นว่าฉู่เว่ยกำลังเดินมาทางนี้จากที่ไม่ไกลก็มีรอยยิ้มเย็นชา วนผ่านมุมปาก เซวี่ยหยวนพลิกกายขึ้นรถม้า คุกเข่าลง ค่อยๆ คลายสายลูกบิด

สองเส้นที่พันอยู่ด้วยกันอย่างระมัดระวัง

กู่หยวนไปประกอบโบหน้าด้วยมือข้างหนึ่ง เอียงศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้เห็น
เขวียหยวนได้เคลื่อนไหวสะดวก

หลังจากที่อู่เว่ยเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นฉากนี้เข้า ม่านตาของเขาหดตัวกะทันหัน
ส่วนโค้งที่แสดงออกถึงความไม่พึงใจดอยู่ตรงมุมปาก เพียงชั่วครู่ก็กลับคืนสู่ปกติ
ก้าวขึ้นหน้าค่านับอย่างสง่างาม "ถววยบังคมฝ่าบาท"

กู่หยวนไปพยักหน้าสบายๆ เธอย่างเกียจคร้านว่า "เขวียจิวเหยา เจ้า
ยังไม่เสร็จอีก"

"กระหม่อมเสร็จแล้วพะยะค่ะ" หลังจากเขวียหยวนจัดการลูกปิดจนเรียบร้อย
ก็ปล่อยมือ จากนั้นก็จัดแจงเสื่อคลุมของกู่หยวนไปต่อหน้าอู่เว่ย โนมัตวกระโดดลง
จากรถม้าไป

ดวงตาสีดำของอู่เว่ยจับจ้อง มองเห็นทุกการกระทำของเขวียหยวน
อย่างชัดเจน จากนั้นครู่หนึ่งอู่เว่ยก็ยกมุมปากเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มจางๆ
"หลายวันมานี้พระวรกายของฝ่าบาทแข็งแรงดีหรือไม่พะยะค่ะ"

"ก็ไม่เลว" กู่หยวนไปยิ้มๆ "นายน้อยสี่ที่บ้านเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

อู่เว่ยเล่าอย่างละเอียด เขาพูดน้อย ทุกคำพูดล้วนไม่ฉาบฉวย กู่หยวนไป
รจนเขาเล่าจบก็พยักหน้า นึกว่าพออู่เว่ยพูดจบก็จะจากไป ทว่าอู่เว่ยกลับดิ่งลง
อยู่ครู่หนึ่ง "ฝ่าบาท หลายวันก่อนกระหม่อมได้รับภาพวาดของหลี่ชิงอวีน แต่
มีเพียงส่วนกลางเท่านั้น บิดาของกระหม่อมเคยกล่าวว่าส่วนบนอยู่ในจวนเสนาบดี
กรมอากร หลังจากกระหม่อมไปหาเสนาบดีกรมอากรแล้ว ได้ทำทักกล่าวว่า
เขาได้ถววยครั้งหนึ่งของภาพวาดนั้นให้ฝ่าบาทเมื่อเทศกาลวันไชว่ปึกหลาย
บังเอิญว่ากระหม่อมก็ไม่รู้ว่าภาพวาดที่ได้มานั้นเป็นของจริงหรือของปลอม จึง
อยากขอเยี่ยมดูภาพวาดส่วนบนที่อยู่ในตำหนักพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปเกิดความสนใจ หลี่ชิงอวีนผู้นี้เป็นจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่ในราชวงศ์ก่อน
ถูกเรียกขานว่าเป็นหนึ่งในปรมาจารย์ของราชวงศ์นั้น เขาสร้างสรรคภาพวาด
น้อยมาก กู่หยวนไปชื่นชมไม่เป็น แต่เขารู้ว่านามหลี่ชิงอวีนนี้เป็นตัวแทนของ
เงินทองที่ทอแสงระลानตา

เขานึกประหลาดอย่างละเอียดครุ่นหนึ่ง เทศกาลวันโซ่วเมื่อปีกลายเสนาบดีกรมอากรได้มอบภาพวาดม้วนหนึ่งให้เขาจริงๆ กู้หยวนไปค่อนข้างมั่นใจ มองดูด้วยรอยยิ้ม "ลู่อิง ม้วนภาพส่วนบนนั้นถูกเก็บอยู่ในห้องพระคลังของเจิ้น"

ลู่อิงถูกรอยยิ้มนั้นของกู้หยวนไปทำให้เหงื่อตกเล็กน้อย "ม้วนภาพในพระหัตถ์ของฝ่าบาทจะต้องเป็นของจริงอย่างแน่นอน ทว่าในมือของกระหม่อมอาจไม่ใช่"

กู้หยวนไปตั้งใจพูด "หากเป็นของจริงเล่า"

"เช่นนั้นก็จะถวายแต่ฝ่าบาทพะยะคะ" "ไม่มีความอาลัยอาวรณ์ในน้ำเสียงของลู่อิงแม้แต่น้อย "สองภาพรวมเข้าด้วยกันก็จะอยู่ด้วยกันตลอดไป"

เขากล่าวคำเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ เสียงนั้นใสราวกับไข่มุกตกกระทบจานหยก ไพเราะน่าฟังราวกับคำบอกรัก

เซวียหยวนมีสีหน้าเย็นชา

กู้หยวนไปตอบที่จะยิ้มไม่ได้ เมื่อสองปีก่อนลู่อิงยังเป็นบุรุษผู้หึงผยอง บัดนี้กลับรู้จักเปลี่ยนแปลง รู้จักมาเอาใจเขาเสียแล้ว กู้หยวนไปรับน้ำใจนี้ของขุนนางไว้อย่างใจเย็น "เช่นนั้นเจิ้นจะรอ ฟรุ้งนี้จะส่งคนนำภาพวาดไปให้เจ้า"

ลู่อิงส่ายหน้า พูดเสียงเบาว่า "กระหม่อมส่งภาพวาดไปยังวังหลวงเองดีกว่าพะยะคะ"

กู้หยวนไปครุ่นคิด นิ้วมือเคาะอยู่บนหน้าตักเบาๆ ก่อนพยักหน้าเอ่ยว่า "ก็ดี"

ลู่อิงถวายเป็นการคำนับกำลังจะจากไป แต่กลับนึกบางอย่างขึ้นได้กะทันหัน เขาเงยหน้ามองเซวียหยวน "บัดนี้ได้ทำเซวียก็คงเริ่มดูตัวแล้วกระมัง"

เซวียหยวนหรีต "อะไรนะ"

"หลายวันก่อนมารดาบ่นเรื่องการแต่งงานของกระหม่อม" ลู่อิงทอดถอนใจ "กระหม่อมถามถึงได้รู้ว่าสองสามเดือนมานี้สูหยินเซวียกำลังวนอยู่กับเรื่องการแต่งงานของใต้เท้าเซวียตลอดโดยไม่หย่อนคิ้วเลยแม้แต่น้อย สูหยินเซวียรู้จักกับมารดาของกระหม่อมมานานแล้ว มารดาของกระหม่อมจึงเริ่มร้อนใจเช่นกัน"

เซวียหยวนดึงมุมปากและมองลู่อิง สายตาเหมือนกำลังมองคนตาย

เจ้าอยากตายรึ

เปลือกตาของฉูเว่ยกระตุก และยิ้มเย็นชาเช่นกัน

ริมฝีปากบางของเขาขยับเล็กน้อย ฟันประโยคสุดท้ายออกมา "ได้ทำเซวีย ท่านชอบสตรีเช่นไรหรือ ลู้กล่าวออกมาตรงๆ ดีกว่า ข้าจะได้ไปบอกมารดา ให้มารดา ช่วยอุยหिनเซวียที่กำลังร้อนใจด้วย"

กู่หยวนไปตกตะลึงเล็กน้อย

เมื่อได้ยินฉูเว่ยกล่าวเช่นนี้ เขาจึงดึงสติกลับมาแล้วมองไปยังเซวียหย่วน ใสแล้ว

เซวียหย่วนอายุยังยี่สิบห้าปีแล้ว เขาในวัยนี้ ทั้งยังไม่มีร่างกายที่อ่อนแอ เหมือนข้าที่ไม่สามารถให้กำเนิดทายาทได้ คนในตระกูลย่อมต้องรบเร้าให้เขา แต่งงานเป็นธรรมดา

ทันทีที่คิดครุ่นคิดต่าง ทำทางดูร้ายก็ปรากฏ

เวลาที่เซวียหย่วนมองเขาก็เหมือนกับสุนัขขมของกระตูดก็มิปาน ความคลั่งไคล้ที่อีกฝ่ายมีต่อกู่หยวนไปนั้นทำให้กู่หยวนไปรู้สึกว่ามีทั้งสอง จะหลับนอนกันแล้ว ความปรารถนาและความมกระหายของเซวียหย่วนก็มีแต่จะเพิ่มพูน คนเช่นนี้ยังสามารถแข่งกร้าวกับคนอื่นที่ไม่ใช่กู่หยวนไปได้อีกหรือ

จบก็แล้ว สัมผัสก็แล้ว ยิ่งบอกว่าจะไม่เอาเปรียบ เซวียหย่วนก็ยิ่งจู่โจม ทว่า เวลาที่ข้าต้องการจะหลับนอนกับเขา เขากลับกำลังจะแต่งงาน เพราะเหตุใด ต้องการจะปันหัวข้าเล่นหรือ

น้ำเสียงของกู่หยวนไปเย็นชาลง "หากฉูชิงพูดจบแล้วก็ออกไปเถิด เจ็น เหนื่อยแล้ว"

ฉูเว่ยวิ่งไปเล็กน้อย จากนั้นจึงรับคำสั่งแล้วถอยออกไป ช่วงขณะที่หมุนตัว จากไปก็มีรอยยิ้มวูบผ่าน

ในที่สุดรถม้าฮ่องเต้ก็เคลื่อนตัวไปในตลาดช้าๆ

ภายในรถม้าที่แกะสลักลายหงส์และมังกร ฝังด้วยหยก ทอง และเงิน น้ำเสียงของฮ่องเต้คล้ายเจ็อด้วยตะกรันน้ำแข็งเดือนสิบสอง "เซวียหย่วน ขึ้นรถ"

จากนั้นไม่นาน เซวียหย่วนก็มาคุกเข่าลงตรงหน้ากู่หยวนไป
บนรถม้าที่สายไหวเล็กน้อยนั้น หน้าต่างและประตูปิดสนิท ภายในรถ
มืดมิด ถนนด้านนอกคลาดล้าไปด้วยผู้คน เสียงความวุ่นวายไม่ได้ถูกปิดกั้นเลย
แม้แต่บ่อย

กู่หยวนไปถือครองตำแหน่งกรอก เหยียบอยู่บนตัวของเซวียหย่วนด้วยอุ้งเท้า
เขาโอนเอนเบาๆ หลายครั้งไปตามรถม้า ใบหน้าที่ซุกซ่อนอยู่ในความมืด
ถูกเงาวาดผ่านแล้วก็ถูกแสงสาดส่องอีกครั้ง ริมฝีปากแดงชาด ดวงตามืดมน
แววตาคมปลาดูดจาดาบ แผงความมุ่งมั่นและโหดเหี้ยมผสมปนเป

เซวียหย่วนพ่นลมหายใจตืดๆ ชัดๆ เขาคิดแน่นอยู่กับพื้น ส่วนนั้นของเขา
ลุกชันขึ้นมาแล้ว มันพร้อมปะทะเท้าที่ร้อนจนน่ากลัวของกู่หยวนไป

การลงโทษครั้งนี้ทรมานเกินไป

ศีรษะของเขาซุ่มไปด้วยเหงื่อ ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ ในเส้นเลือดเปี่ยมไปด้วย
ความปรารถนา มองผ่านไอหมอกและความขึ้นไปที่อยู่ใต้ด้วยสายตาเชิงชิม
น้ำเสียงของกู่หยวนไปเชื่องช้า เขาก็ขยับอย่างเชื่องช้าเช่นกัน "เซวียจิวเหยา
จะแต่งกรรยารี่"

เสียงลมหายใจของเซวียจิวเหยาหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ
คล้ายเป็นสุขคล้ายทุกข์ระทม

รถม้าเลี้ยงที่มุ่มหนึ่ง เสียงโห่ร้องของราษฎรยิ่งโกล้งหูเข้ามาทันที

เจ้าสิ่งเดรัจฉานใต้ฝ่าเท้ากระดูกเดิน แสดงความภักดี

กู่หยวนไปส่งเสียง "ฮึ" ออกมา ผละจากข้างผนังรถม้า ก้มตัวออกมา
จากความมืดและคำคอเสื้อของเซวียหย่วนทันใด เซวียหย่วนที่ถูกกระชาก
โดยไม่ทันตั้งตัวเซไปข้างหน้า สองมือยันผนังรถได้ทันเวลาจึงไม่ไปทับส้อมเต๋เข้า
คอเสื้อถูกกำจนแน่นตึง "เงินถามเจ้า"

กู่หยวนไปพ่นลมหายใจหอมหวานข้างหู น้ำเสียงเจือไปกับรอยยิ้มเย้ยหยัน
"หากผู้อื่นเหยียบย่ำเจ้า เจ้าก็ยังคงจะ..."

เขานิ่งไป ก้มหน้ามองเซวียหย่วน ยิ้มเยาะแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงขมขู่
"...ย้วยวนเช่นนี้"

บทที่ 134

"หากผู้อื่นกล้าเหยียบข้า" เซวียหยวนอดกลั้น เส้นเสียงตึงราวกับสายธนูที่ถูกนิ้ว "ข้าก็จะสับขามันทิ้งเสีย"

ขณะที่เซวียหยวนเหวี่ยงท่อม ทันใดนั้นก็นึกถึงประโยชน์ของคู่วัยขึ้นมาได้ ตอนนี้อ๋อย่าเพิ่งฆ่าคนผู้นี้ก่อน ปล่อยให้เขาได้ออกมากระทำการตามใจอีกสักสองสามวัน

แต่ว่าทันใดนั่นเอง เขาก็ไม่สามารถคิดอะไรได้อีก

ลมหายใจของเซวียหยวนหนักหน่วง ใบหน้าของกู่หยวนไปอยู่ใกล้เพียงนิดเท่านั้น เขาต้องการจะยื่นศีรษะเข้าไปใกล้กู่หยวนไป ทว่าอีกฝ่ายกลับเบือนหน้าหนี บีบคางของเขาไว้ เหยียดด้วยเสียงอ่อนโยน

"ข้าให้เจ้าแต่ะต้องตัวข้ารี"

คิ้วของกู่หยวนไปทำมุมย้วยวนและไร้ปราณี "หากข้าไม่อนุญาต เจ้าก็แต่ะต้องตัวข้าไม่ได้แม้แต่ปลายผม"

นิ้วของฮ่งเต้ไม่มีทางที่จะควบคุมคนที่มีพลังกำลังเช่นเซวียหยวนได้ เซวียหยวนสูดหายใจเข้าลึก ขอเพียงก้มหน้าลงอีกนิด ก็จะสามารถจูบริมฝีปากเย้ยหยันของกู่หยวนไปได้แล้ว สองแขนเขาออกแรงชักมือที่ค้ำผนังรตมำกลับ เสียงเล็บขวนดังบาดแก้วหู

กู่หยวนไปถูกกักขังอยู่ในอ้อมแขนเซวียหยวน

เพียงแค่นิ้วตัวลงต่ำอีกนิด ก็จะสามารถสัมผัสรสชาติริมฝีปากของเขา

ลิ้มรสคอกับใบหูหยกของเขา

กดมือเขาไว้ กัดขาเขาไว้

ปล่อยให้เขาร้อง

ร้องพลางครางว่า 'เซวียจิวเหยา'

ความปรารถนาติดเถื่อนในใจเซวียหยวนถูกบีบจนจนจะคลุ้มคลั่ง เขาพร่ำบอกตัวเองว่ากู่หยวนไปร่างกายอ่อนแอ ร่างกายอ่อนแอ...สุดท้ายเขาก็ถูกทำให้เซื่อง เซวียหยวนฟังคำสั่งของฮ่องเต้ กลับไปคุกเขาที่เดิมพลางหายใจหอบ ต้นขาแน่นตึง เขาเอาสองมือโพล่หลังอย่างว่าง่าย ออกลั้นไว้จนเส้นเลือดสีเขียวปูดนูน แม้จะดูน่าเกลียดทว่าเขาไม่อาจขยับตัวได้

ฮ่องเต้กล่าวว่าทะเลงโทษ ความหมายก็คือฮ่องเต้เข้าเหย้าเซวียหยวนได้ แต่ถึงตายเซวียหยวนก็ไม่ต้องเขาไม่ได้

วิธีลงโทษเช่นนี้บีบคนให้ตายได้โดยทีเดียว

ภายในรถม้าสายไหม มีเพียงแสงสว่างที่เล็ดลอดผ่านช่องแคบๆ มาเป็นครั้งคราว ฝุ่นละอองในอากาศลอยล่องอยู่ภายใต้แสงสว่างเหมือนทราวยสีทอง มันวาวผ่านนิ้วของฮ่องเต้เป็นครั้งคราว จากนั้นก็วาวผ่านเสื้อผ้า

เท้าของกู่หยวนไปเหยียบอยู่บนต้นขาของเซวียหยวน เขาม้วนปลายลูกบิดหยกกระย้าขึ้น เสียงหยกกระทบกันดังใส ฤงเท้าข้างนั้นช่างขัดหูขัดตา เสียเหลือเกิน เซวียหยวนเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง "ฝ่าบาท กระหม่อมถอดถุงพระบาทให้ฝ่าบาทตีหรือไม่พะยะคะ"

ฮ่องเต้ไม่ได้พูดอะไร สีหน้าในเงามืดนั้นมองเห็นการแสดงออกได้เพียงคลุมเครือ มีเพียงสันกรามเรียวงามที่เห็นได้อย่างชัดเจน

เซวียหยวนยื่นมือออกไปอย่างอาหญา ลองมุ่งไปที่ด้านบนของฤงเท้าชาวเป็นการหยั่งเชิง

ขณะที่มือของเขากำลังจะสัมผัสผิวนั้น กู่หยวนไปกลับเอ่ยขึ้นอย่างเย็นชา "ห้ามแตะต้อง"

ดวงตาของเซวียหยวนแดงกำทันทิด เขาเหมือนสัตว์ร้ายที่ติดอยู่ในกับดัก สบถเสียงเบา "มารดามันเถอะ"

กู่หยวนไปเปิดตำราอ่าน แต่ด้วยภายในรทมืดเกินกว่าจะอ่านเนื้อหาในตำราได้ เขาเพียงพลิกหน้าอย่างไม่ได้ใส่ใจ เมื่อมีความสุขก็พลิกเร็วหน่อยไม่พอใจก็นิ่งอยู่นานไม่ขยับ ขาข้างนั้นยังคงเหยียบอยู่บนต้นขาของเซวียหยวน จากนั้นก็เคลื่อนไปข้างหน้าเบาๆ และถอยกลับมาอย่างหวงตัวตามความเร็วของการพลิกเปิดตำรา

เคลื่อนผ่านเบาๆ จนแทบจะมองไม่เห็น

แผ่นหลังของเซวียหยวนโค้งงอ เหนือเม็ดโตร่วงลงบนน่องที่กู่หยวนไปยกขึ้นมา "ฝ่าบาท กระหม่อมไม่เคยมองสตรีมาก่อน สุธยีนเซวียก็ไม่เคยกล่าวเรื่องแต่งงานใดๆ กับกระหม่อมเลย"

กู่หยวนไปเหลือบเปลือกตาขึ้น ทันทีที่เขายกปลายเท้ามันก็ไปแตะบริเวณหน้าท้องแข็งแกร่งของเซวียหยวน "เจ้าว่า..." เขาเอ่ยพลางกดเท้าลงไปด้านหลังใต้ฝ่าเท้าที่ร้อนผ่าว "หากคนอื่นแตะเจ้าสิ่งนี้เข้า มันก็จะกระปรีกระเป่าเช่นนี้หรือไม่"

"ไม่พะยะค่ะ" เสียงของเซวียหยวนน่กั้ว "นอกจากฝ่าบาทแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่อาจแตะต้อง"

กู่หยวนไปพลิกตำราหลายหน้า ลมหายใจของเซวียหยวนล้าลึก ส่งเสียงครางต่ำออกมา

"เกรงว่าคนอื่นไม่ต้องสัมผัส" น้ำเสียงของฮ่องเต๋เยินเยียบ "มันก็ลุกขึ้นมาเองแล้ว"

"กระหม่อมรับรอง" เซวียหยวนหมดสภาพถึงที่สุด ความร้อนทำให้ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว "หากมีวันนั้นจริงๆ ฝ่าบาทก็ตัดของกระหม่อมได้เลย"

จู่ๆ รถม้าก็โคลงเคลงเล็กน้อย ทำให้นิ้วเท้าของกู่หยวนไปฟุ้งไปข้างหน้า เซวียหยวนเงยหน้าขึ้น ดวงตาแดงก่ำจนน่าสยด "ฝ่าบาท... นายท่านไป"

แม่ทัพหนุ่มผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือและมีความน่าเกรงขามเกรียงไกร แม่ทัพหนุ่มแห่งชายแดนตอนเหนือที่นำพรันฝรั่งเพียงได้ยีนนาม กลับถูกบีบให้สิ้นท่าถึงขั้นนี้

บัดนี้เหงื่อของเขาไหลซึมผ่านเสื้อผ้าและได้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เป็นสองสี

เข้มน่อนแล้ว กู้หยวนไปพึ่งอยู่บนผนังรถม้า ทุกครั้งที่สิ้นไหว ลูกบิดระย้าที่อยู่ เบื้องหน้าก็จะส่งเสียงไล่ซัด

สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เซวียหยวนในความมืด

น้ำอัศจรรย์เหลือเกิน ในสายตาของเซวียหยวนมีเพียงเขาเท่านั้น เซวียหยวน กลายเป็นเช่นนี้เพราะความคลั่งไคล้ที่มีต่อเขา ความพึงพอใจและความกระหึ่ม ผุดขึ้นในก้นบึ้งหัวใจของกู้หยวนไป คล้ายการที่เซวียหยวนปฏิบัติต่อเขาด้วยความมัวเมาเช่นนี้ทำให้เขาเปรมปรีดีก็มีปาน

ความพึงพอใจเช่นนี้ต่างจากความรู้สึกที่อำนาจนำมาให้เขาอย่างสิ้นเชิง ทว่าหลากหลายเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่จุดหมายเดียวกันนี้ทำให้เขาใจสั่นพอๆ กัน มันทำให้ปลายนิ้วเท้าเขาเกร็ง หนึ่งศักระตั้งด้วยความเสียวชาน

แน่นอนว่าคนที่ทำให้เซวียหยวนเปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น "เซวียจิวเหยา" ฮองเต้เอ่ย "จงจำคำที่เจ้าพูดไว้ให้ดี"

เซวียหยวนตอบว่า "พะยะค่ะ" จากในลำคอ

มุมปากของกู้หยวนไปยักขึ้น ท้ายที่สุดก็เปิดทางให้ ยกมือเท้าศักระด้วย ท่าทางสบายๆ ปลายนิ้วขาวผ่อง "สัมผัสสิ"

ราวกับไซ้ตรวนของสัตว์ร้ายถูกคลายออก คล้ายนักเดินทางผู้กระหาย ได้เจอกับน้ำหวาน เซวียหยวนเผยเขี้ยวฟันดุร้าย ฟุ้งเข้าหาฮองเต้ทันที

รถม้าสิ้นไหวหลายครั้ง ม้าตื่นตกใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถูกคนบังคับรถม้า ปลอดภัย

เซวียหยวนกระโดดลงจากรถม้า สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่านเสื้อผ้าเปียกชื้น ของเขา ความหนาวเหน็บเข้าจู่โจมในบัดดล

กรามของเขาขบแน่น นัยน์ตาเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองที่ยังไม่ยอมทิ้ง หัวหน้าทหารองครักษ์เห็นว่าเสื้อผ้าทั้งหน้าอกและแผ่นหลังของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ก็ถึงเลสลัก ก้อนเอ่ย "ได้เท่าเซวีย นี่ท่าน..."

เซวียหยวนหันไปมองเขาแวบหนึ่ง ใบหน้าและดวงตาแดงฉานทำให้ หัวหน้าทหารองครักษ์สะดุ้งโหยง "ได้เท่าเซวีย นี่ท่านเป็นอะไรไป"

ยังจะเป็นอะไรได้อีกเล่า
เหตุใดเส้นทางนี้ถึงได้สั้นนัก

ไอชั่วร้ายบนใบหน้าของเซวียหยวนหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม ทันใดนั้น
ด้านหลังก็มีเสียงเคลื่อนไหว ฮ้องแต่ต้องการจะลงจากรถม้า

เซวียหยวนลืมหว่นำทหารองครักษ์ไปชั่วขณะ รีบเดินไปข้างรถม้าแล้ว
ยื่นมือออกไป

อาการของฮ้องแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย ผมถูกเกล้าอย่างพิถีพิถัน เขาก้มหน้ามองเซวียหยวนครู่หนึ่ง หางตาปรากฏรอยแดงเล็กน้อย นิ้วขาวดุจหยกวางลงบนมืออีกฝ่ายแล้วก้าวลงจากรถม้าอย่างมั่นคง

เถียนฝูเซิงติดตามฮ้องแต่อยู่ด้านหลัง เอ่ยขึ้นมาอย่างใส่ใจ "ฝ่าบาท หมอหลวงจากสำนักหมอหลวงกับปรมาจารย์คงซึ่งรออยู่นอกตำหนักแล้ว การฝังเข็มวิเศษฉัยในวันนี้จะดำเนินการในยามอุ้พะยะคะ"

"เงินสั่งเกตเห็นเวลาแล้ว" น้ำเสียงของกู่หยวนไปแหบแห้งเล็กน้อย เขาโอเอเบาๆ สองสามที เมื่อพูดออกมาอีกที่น้ำเสียงก็กลับคืนสู่ปกติ "ไม่รีบ เงินจะไปอาบน้ำก่อน"

เถียนฝูเซิงแหงนหน้ามองท้องฟ้า "กระหม่อมจะไปเตรียมการเดี๋ยวนี้"

กู่หยวนไปตอบรับอย่างเกียจคร้าน รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าตามกระดุกทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ "พ่จ๋องนี่ลูเซิงจะส่งภาพวาดม้าม้วนหนึ่ง เจ้าไปหาคนที่รู้จักงานที่แท้จริงของหลี่ชิงอวี่นมา ดูว่าภาพวาดนี้ของเขาเป็นของจริงหรือไม่"

เถียนฝูเซิงรับคำตามลำดับ

เมื่อลู่ว่ายกลับมาที่จวนก็ขังตัวเองอยู่ในห้องตำรา ฝนหมึกเตรียมวาดภาพบางทีประสบการณ์ท่องได้หลักเจ็ดปีทำให้เขากลายเป็นคนที่เกลียดชังขนบธรรมเนียมในสังคม ทว่าเขาก็ได้เรียนรู้อะไรมากมาย การเลียนแบบลายพู่กันของจิตรกรชื่อดังในราชวงศ์ก่อน สำหรับเขาแล้วเป็นการไต่ร่องเพียงชั่วครู่เท่านั้น ลู่ว่ายลงพู่กัน

น้ำหมึกก่อตัวเป็นรูปร่างบนกระดาษขาว หลี่ชิงอวี่นชอบวาดหมึกในผลงาน

ชอบใช้สีแดงชาด ตะกั่วแดง ผงเขียนจือ* หินเขียว และหินดำเพียงไม่กี่สี เขามักวาดภูเขาด้วยหินใหญ่หนาหนัก แล้วใช้ตะกั่วขาววาดเป็นชั้นของน้ำตกและลำธาร ภาพวาดที่เสนาบดีกรมอากรถวายแต่ฮ่องเต้¹นั้นเป็นของจริง ซึ่งเป็นผลงานที่มีชื่อว่า 'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ของหลี่ชิงอวี่น

บังเอิญเหลือเกินที่ฉู่เว่ยเคยเห็นครึ่งล่างของ 'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ในที่พักของนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างสันโดษบนหุบเขา ระหว่างท่องใต้หล้า เขาจดจำภาพนี้ได้มีลมเลื่อน แม้กระทั่งกอไผ่หรือระลอกคลื่นของแม่น้ำและภูเขาก็กังขัดเจนราวปรากฏอยู่เบื้องหน้า

แน่นอนว่าเขาไม่มีภาพวาดของจริงของหลี่ชิงอวี่น นี่เป็นเพียงข้ออ้างในการเข้าเฝ้าฮ่องเต้เท่านั้น เขาไม่จำเป็นต้องมีของจริงเลย

ราตรีย่างกราย แสงไฟส่องสว่าง

'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ที่ถูกปลอมแปลงกำลังถือกำเนิดขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยปลายพู่กันของฉู่เว่ย

ฉู่เว่ยวางพู่กันลง มองเห็นรอยพู่กันบนภาพวาดที่ยังไม่แห้งดี มุมปากผุดยิ้มน้อยๆ เขาดับเทียนไขแล้วออกไปจากห้องตำราเพื่อพักผ่อน

การวินิจฉัยอาการของฮ่องเต้แต่ละครั้งจะต้องใช้เวลาเกือบครึ่งวัน

บัดนี้ที่ขมับของหมอลวงแห่งสำนักหมอลวงมีเหงื่อซึมเล็กน้อยแล้ว เขาก็บิ่บิ่ที่ละเล็ม เกียนผู้เชิงป้อนยาถ้วยหยวนไปอย่างระมัดระวัง

ทั้งตัวของถ้วยหยวนไปไร่เร็วแรง ใบหน้าซีดขาว มีเม็ดเหงื่อละเอียดผุดขึ้นบนหน้าผาก

หลังจากคงซึ่งตรวจชีพจรของฮ่องเต้เสร็จก็กระซิบบอกกับเหล่าหมอลวงผ่านไปครู่หนึ่งพวกเขาก็บอกอาการปัจจุบันของฮ่องเต้ไปตามความจริง

คำพูดเหล่านี้ลึกลับซึ่งอย่างแท้จริง ถ้วยหยวนไปขมวดคิ้ว ไม่ยอมปลดปล่อยผ่านส่วนที่ไม่เข้าใจ จึงถามทีละเรื่องโดยละเอียด

ร่างกายของเขาไม่ดี การฝังเข็มและยาในเวลานี้ทำเพื่อขจัดไอน้ำเย็นในร่างกาย

* เขียนจือ เป็นสีชาดอย่างหนึ่ง ทำขึ้นจากการสกัดสีของดอกคำฝอย

หลังจากไอเย็นถูกกำจัดออกหมดแล้ว จึงจะเริ่มรักษาร่างกายที่อ่อนแอของเขาได้
กู่หยวนไปวางใจ ยิ้มเอ่ยว่า "เมื่อถึงวันที่ร่างกายของเจิ้นหายดีแล้ว ล้วนเป็น
ผลงานชิ้นหนึ่งของทุกคนในสำนักหมอหลวงและปรมาจารย์คังซิง"

พวกเขาต่างกล่าวว่ามิกี้ล่า และถูกเถียนผู้เซิงพาออกไปจากตำหนัก
พร้อมกับรอยยิ้มร่า

เซวี่ยหยวนรีบตามออกไป ตบไหล่ของหัวหน้าทหารองครักษ์พลางกล่าวว่า
"ได้เท่าจาง ข้าต้องไปปลดทุกข์"

หนึ่งเค่อต่อมากู่หยวนไปก็ฟื้นตัวจากการรักษา เขายื่นมือออกไป ชั้นที่น้อย
กู่กู่จ้อเข้ามาประคองเขาทันที กู่หยวนไปลุกขึ้นโดยมีเสื่อคลุมตัวไว้ แล้วเดินไป
นั่งลงข้างโต๊ะ

งานของวันนี้ยังไม่ได้สะสาง กู่หยวนไปเริ่มทำงานของวันนี้อย่างแข็งขัน
ลอบถนอหายใจอยู่หลายรอบ หากการวินิจฉัยครั้งต่อไปก็ต้อใช้เวลาทั้งบ่ายเช่นนี้
เช่นนั้นเขาก็ต้องกระจายงานเหล่านี้ออกไปบ้างบางส่วน

สุดท้ายแล้วการอ่านฎีกาภายใต้แสงเทียนไม่ต้อสลายตา นานๆ ครั้ง
ไม่เป็นไร ทว่านานไปกลับไม่ตื่นัก

หลังจากที่กู่หยวนไปอ่านฎีกาจบสองเล่ม เถียนผู้เซิงกับเซวี่ยหยวนก็เดิน
เข้ามาตามลำดับ สีหน้าของเถียนผู้เซิงผิดปกติ เมื่อเดินมาถึงด้านหลังของฮ่องเต้
ก็ไม่พูดจา

ทว่ากู่หยวนไปกลับพูดว่า "เซวี่ยซิง บิดาของเจ้าส่งฎีกามาว่าอีกสองวัน
จะกลับนครหลวง"

เซวี่ยหยวนไม่ยินดียินร้าย "กระหม่อมทราบแล้วพะย่ะค่ะ"

"หลายวันต่อจากนี้เจ้าก็อยู่จนเป็นเพื่อนแม่ทัพพาอุโลเซวี่ยอย่างเต็มที่"
กู่หยวนไปยิ้ม "หากแม่ทัพพาอุโลเซวี่ยเห็นว่าเจ้าถวายการปรนนิบัติอยู่ที่
ตำหนักส่วนหน้า เกรงว่าจะตำหนิที่เจิ้นกักตัวเจ้าไว้ ทำให้เจ้ารู้สึกผิด"

"ไม่เลยพะย่ะค่ะ" เซวี่ยหยวนตอบอย่างจริงจัง "บิดาของกระหม่อมมีแต่
จะซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่ฝ่าบาทเห็นความสำคัญของกระหม่อม"

ตราบใดที่ได้เข้าวังแล้ว เซวี่ยหยวนจะไม่มีวันให้โอกาสกู่หยวนไปไล่ตน

ออกไปจากวังอีกครั้งเป็นอันขาด

วันเวลาที่ต่อให้พยายามมากเพียงใดก็ไม่อาจเห็นหน้าของกู่หยวนไป ยามนี้
เมื่อเห็นท่าทางของฉู่เว่ยก็รู้แล้วว่ามันยากลำบากเพียงใด

เซวี่ยหยวนคิดอย่างยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ เขาจะไม่อนุญาตให้เรื่องนี้
เกิดขึ้นอีกเป็นอันขาด

บทที่ 135

จากนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น ฉู่เว่ยก็ขอพระบรมราชานุญาตเข้าไปในตำหนัก เซวียนเจิ้ง

เขาสวมชุดขุนนาง ในมือมีภาพวาดม้วนหนึ่งที่ใส่ไว้ในห่อผ้า ยังมีเจ้าหน้าที่จากสำนักตรวจการคนหนึ่งมากับเขาด้วย คนผู้นี้มีความหลงใหลในภาพวาดของ หลี่ชิงอวั้นจึงค่อนข้างมีความเข้าใจ เขาถูกเชิญผู้เชิงเชิญมา ซ้ำยังต้องการจะดูภาพวาดครึ่งบนและครึ่งล่างของภาพสองม้วนนี้ว่าเป็นของจริง และสามารถรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้หรือไม่

วันนี้มีฝนตกปรอยๆ ภาพวาดอาจจะขึ้นไปบ้างจึงทำให้กระดาษยับย่นเล็กน้อย บัดนี้ภาพวาดในห้องพระคลังได้ถูกนำมาวางอยู่บนโต๊ะทรงงานแล้ว เจ้าหน้าที่สำนักตรวจการดวงตาเป็นประกาย มองภาพวาดไม่วางตา

กั๋วหยวนไปหิวเราะพลางเอ่ยเข้าว่า "สายตาวุ่นซึ่งคล้ายจะแผดเผาภาพวาดของ หลี่ชิงอวั้นอย่างไรอย่างนั้น"

ได้เท่าวันยิ้มอย่างระมัดระวัง ถวายการค้ำบัพพร้อมกั๋วเว่ย หลังจากลุกขึ้นกั๋วเว่ยก็นำห่อผ้าออกมาจากอกเสื้อแล้วส่งให้ชั้นที่

ในที่สุดภาพวาด 'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ทั้งสองส่วนก็ถูกวางไว้คู่กัน กั๋วหยวนไปเหลือบมอง อดที่จะหิวเราะมิได้ "ลู่อิ่ง ภาพวาดของเจ้าจะต้องเป็นของปลอมแน่"

แม้เขาไม่เข้าใจในภาพวาด ทว่าอย่างน้อยก็มองระดับความเก่าใหม่ของ

ภาพวาดออก หากมองเพียงภาพเดียวยังไม่เท่าไร ทว่าเมื่อวางภาพวาดทั้งสองไว้คู่กัน ความแตกต่างระหว่างเก่าใหม่ก็เด่นชัดขึ้นมาทันที

ปากของฉูเว่ยอ้าออกเล็กน้อย สูดหายใจเหม็นปากตามเดิม หลบตาลงมองภาพวาดบนโต๊ะ ท่าทางผิดหวังเล็กน้อย

ทันใดนั้นใต้เท้าวันก็โพล่งคำว่า "เอ๋?" ออกมา โนม้ตัวเข้าไปดูภาพวาด ม้วนนั้นของฉูเว่ย "ฝ่าบาท นี่แปลกจริงๆ แม้จะเก่าใหม่ต่างกัน ทว่าฝีมือของภาพวาดนี้ก็ยิ่งเป็นไปตามทิศทางของภูเขาและสายน้ำ ล้วนเป็นเอกลักษณ์การวาดภาพของหลี่ชิงอวี่น หากไม่มองเก่าใหม่ แต่มองภาพนี้เพียงอย่างเดียว เหมือนหลี่ชิงอวี่นเป็นคนวาดก็มีปาน"

กู่หยวนไปตกตะลึง จมูกย่นเล็กน้อย "จริงรี"

ใต้เท้าวันไม่กล้ากล่าวถึงภาพนี้อย่างเต็มที่นัก "กระหม่อมขอดูอีกทีที่พะยะค่ะ"

ในวันฝนตกไร้ซึ่งแสงอาทิตย์ ใต้เท้าวันยิ่งดูก็ยิ่งเหมือนและยิ่งรู้สึกแปลกใจ เขานำสองภาพมาต่อกันแล้วดูอย่างละเอียดอีกครั้ง ส่วนที่ถูกตัดขาดเชื่อมกันอย่างไร้รอยต่อ ทุกส่วนดูเข้ากันได้ดีกับภาพวาดด้านบน หากนี่ไม่ใช่ภาพวาดเดียวกัน แล้วผู้ที่ลอกเลียนแบบทำได้อย่างไร

เป็นไปได้หรือ ที่เพียงอาศัยครึ่งล่างของภาพวาดก็สามารถเชื่อมต่อครึ่งบนของภาพวาดโดยไร้ข้อผิดพลาดได้

"เหมือนเหลือเกิน" ใต้เท้าวันอุทาน "แม้กระหม่อมจะรู้จักภาพวาดนี้ก็ไม่กล้าพูดว่าในภาพนี้มีอะไรที่แตกต่าง"

หางตาของกู่หยวนไปกระตุก "น่าสนใจ"

เขาก้าวไปข้างหน้า ใต้เท้าวันถอยหลังหลีกทางให้ ห้องใต้โถมตัวลงมองดูภาพวาดที่ฉูเว่ยถวายเป็น

แต่ฉูเว่ยกลับกำลังมองห้องใต้

ผมสีดำที่อยู่บนไหล่ของกู่หยวนไปทำท่าจะหล่นแหลมิหล่นแหล่ มันพลั่วไปตามทุกการเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ของเขา เส้นผมสองเส้นที่อยู่สุดปลายขอบคูดันตรงรายที่สุด

หากก้มหน้าลงอีกหน่อย มันจะกวาดภาพวาดของฉูเว่ยหรือไม่

หากทวาดจริงๆ เกรงว่าอาจจะเปื้อนหมึกมูมหนึ่งทีโดนฝนและยังเปียกชื้นอยู่
ฉูเว่ยเพิ่งจะคิดเช่นนั้น ผมของฮ่องเต็กก็เลื่อนหล่นจากไหล่ทั้งสองข้าง ฉูเว่ย
ก้าวไปข้างหน้าตามจิตใต้สำนึกและรับผมกลุ่มนั้นไว้ทันเวลาก่อนที่จะสัมผัสกับ
ภาพวาด

สายตาของฮ่องเต็กหยุดอยู่ที่เขา ฉูเว่ยเป็นบุรุษดูจหยก เขาเอ่ยอย่าง
ใจเย็นยิ่งว่า "ไม่ว่าภาพวาดนี้ผ่านมือของคนมากเท่าใด ฝ่าบาทอย่าสัมผัสมัน
จะดีกว่าพะยะคะ"

กู่หยวนไปยิ้มๆ ยืนตัวตรงแล้วตบๆ แขนของฉูเว่ย "ฉูชิงใสใจนัก"

ผมสีดำสั้นไหลหลุดจากมือของฉูเว่ย

ฉูเว่ยชักมือกลับ รอยยิ้มละเอียดย้อนผุดขึ้นในดวงตา "มิกล้าพะยะคะ"

แม้ภาพวาดนี้จะเปื้อนของปลอม ทว่าเนื้อหาในภาพวาดกลับเป็นของจริง
กู่หยวนไปรู้สึกสนใจขึ้นมา เขาให้ฉูเว่ยทิ้งภาพวาดนี้ไว้ หากคราวหน้าพบผู้ที่
ขายภาพวาดให้เขาก็ก็นำมารายงานทันที

ไม่นานหลังจากนั้น แม่ทัพอาวโศเซวียก็กลับมายังนครหลวงแล้ว

เขาเข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าหารือเกี่ยวกับงานราชสำนักกับกู่หยวนไปก่อน
การค้าทางชายแดนดำเนินไปอย่างราบรื่นมาก สกุลจางได้เตรียมเส้นทางการค้านี้
มาเป็นเวลานานแล้ว พวกเขาใช้อาชีพค้าขายเป็นทุนเดิม ด้วยเหตุนี้การค้าขาย
ที่ดำเนินการนั้น อยากรได้สิ่งใดก็ล้วนมี ซึ่งดึงดูดความสนใจและความกระตือรือร้น
ของชนเผ่าเร่ร่อนที่มีต่อตลาดแลกเปลี่ยนชายแดนเป็นอย่างยิ่ง

ความกระตือรือร้นนั้นปรากฏออกมาให้เห็น ม้าที่นำเข้ามาจากชายแดน
ตอนเหนือถูกส่งเข้าสู่กองทัพเป็นรอบๆ วัวและแกะส่วนหนึ่งจากชายแดนตอนเหนือ
ถูกนำไปขายทางใต้ และบางส่วนก็นำเข้าไปในค่ายทหารเพื่อเพิ่มเนื้อสัตว์ให้กับ
กองทัพ

รวมกับม้าที่แคว้นซีซย่าส่งมาก่อนหน้านี้ก็สามารถเพิ่มกำลังทหารม้า
ในกองทัพได้อีกหนึ่งหมื่นนาย ในบรรดาทหารม้า อาวุธและวิธีการฝึกของ
ทหารม้าหนักก็ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน อาหารไม่ขาด เนื้อสัตว์

และผักผลไม้ที่เพียงพอก็สามารถบำรุงร่างกายให้มีความแข็งแรงและกำลังวังชาได้
 ครั้นมีวัวและม้าจำนวนมากเข้ามาในกองทัพเช่นนี้ ความเคารพนับถือและ
 ความรักที่เหล่าทหารมีต่อฮ่องเต้เรียกได้ว่าเพิ่มขึ้นไปอีกชั้น พวกเขารู้ว่าวันเวลา
 มีทั้งร้ายและดี ก่อนที่จะมาเป็นทหารพวกเขาไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสกับชีวิตที่มี
 เนื้อสัตว์และมีข้าวกินเช่นนี้มาก่อน

ทั่วทั้งใต้หล้า เมื่อเข้ากองทัพแล้วชีวิตดีขึ้นกว่าในอดีต มีเพียงตำแหน่งเท่านั้น
 ที่ทำได้

กองทัพสำคัญยิ่งยวด หลังจากที่ถูกหยวนไปถามเรื่องวัว แกะ และม้า
 ก็ถามเรื่องการรักษาการณที่ชายแดนต่อ แม่ทัพอาวูโตเชวียมีหลากหลายอารมณ์
 ผสมปนเป อดที่จะกล่าวเสริมมิได้ "ตอนที่กระหม่อมนำทัพไปรักษาการณที่ชายแดน
 ตอนเหนือ เหล่าทหารชายแดนผอมแห้งเหมือนฟืน ชาวบ้านในชายแดนตอนเหนือ
 ก็ยิ่งอดสิ้นขวัญแหวน นอนกินนอนไม่หลับ ทว่าเมื่อกระหม่อมกลับมานครหลวงคราวนี้"
 เขาอดที่จะเหยียดออกมามิได้ "ชาวบ้านต่างมาส่งตามสองข้างทาง น้ำตาหลังไหล
 ยาวสิบหลี่ มอบของมากมายแก่กระหม่อมและเหล่าทหารจนพวกกระหม่อม
 รับไม่ไหว"

"ทั้งยังมีเหล่าทหารในชายแดนตอนเหนือ" ดวงตาของแม่ทัพอาวูโต
 อดที่จะระคายเคืองมิได้ "ปีกลายหิมะตกหนัก บ้านเรือนหลายหลังถล่ม พวกเขา
 ไปช่วยจัดการหิมะหลายคืนติดต่อกัน หิมะตกหนักต่อเนื่องหลายวัน แม้แต่
 เส้นทางก็ถูกปิดกั้น ทว่ากลับไม่มีทหารที่แข็งตายเลยสักคน"

"พวกกระหม่อมกินน้ำแกงเป็ด สวมเสื้อบุวมที่ฝ้าบาทพระราชทาน และ
 ผ่านทั้งฤดูหนาวไปได้อย่างปลอดภัย"

ถูกหยวนไปได้ยินดังนั้นก็รู้สึกอับอายในหัวใจ เขายิ้มพลางกล่าวอย่างจริงจัง
 "นี่เป็นฉากที่เจ้านายอยากเห็นที่สุดในชีวิต"

"บ้านเรือนน้อยใหญ่อยู่เย็นเป็นสุข" ถูกหยวนไปกล่าวเสียงต่ำ "กำบังลมฝน
 เพื่อให้ผู้ยากแค้นในใต้หล้าอยู่ได้ด้วยรอยยิ้ม"

ครั้นได้ยินเช่นนี้ แม่ทัพอาวูโตก็น้ำตานองหน้าทันที

แม่ทัพอาวุโสเซวียออกจากวังหลวงด้วยน้ำตาซึม ฮองเต้ตั้งใจให้เซวียหยวน กลับจวนพร้อมกันกับเขา เซวียหยวนมองดูแม่ทัพอาวุโสเซวียแวบหนึ่งก็รู้สึกปวดศีรษะ "ท่านแม่ทัพเซวีย ท่านหยุดร้องให้ได้หรือไม่"

บัดนี้แขนเสื้อของแม่ทัพอาวุโสเซวียเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาแล้ว "ฝ่าบาท ประเสริฐอย่างแท้จริง ฝ่าบาทประเสริฐเกินไปแล้ว"

มีรอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าของเซวียหยวน "ฝ่าบาทยอมประเสริฐอย่างแท้จริง อยู่แล้ว"

เมื่อแม่ทัพอาวุโสเซวียกลับมาถึงจวน ความตื่นตันและความซาบซึ้งในอก จึงค่อยๆ สงบลง เขาร้องให้ต่อหน้าบุตรชายนานเพียงนี้ รู้สึกเกือบเกินไปชั่วขณะ จึงกระแอมกระไอสองสามที "อีกไม่กี่วันเจ้าก็จะอายุสี่สิบห้าปี ใกล้ถึงวัยที่จะเป็นอิสระแล้ว เซวียหยวน เมื่อไรจะแต่งสะใภ้ให้ข้าได้สักที"

เซวียหยวนครุ่นคิดอย่างจริงจังครู่หนึ่ง "ยาก"

"มารดาของเจ้ากับข้าต่างรู้ว่าเจ้ามีคนที่พึงใจ" แม่ทัพอาวุโสเซวีย ถอนหายใจยาว เพียงนี้ก็ว่าเขาไม่ต้องการพูดมาก "ข้ามีเจ้าตอนอายุสี่สิบปี สองปีต่อมาหลินเกอเออร์ก็คลอดออกมา บัดนี้ข้าก็ล่วงเลยสี่สิบมาแล้ว แม้แต่ หลานสักคนก็ยังไม่ได้ลุ่ม"

เซวียหยวนเอ่ยอย่างเกียจคร้าน "ง่ายตายยิ่งนัก พรุ่งนี้ข้าจะหาแม่นาง สองสามคนที่เต็มใจคลอดบุตรให้กับบุตรชายคนรองของสกุลเซวีย ชังพวกนางกับเขาให้อยู่ด้วยกัน ไว้ตั้งครครมีเมื่อไรค่อยออกมาจากห้อง"

"เจ้าก็มีคนที่ชอบพอแล้ว เหตุใดคนที่เจ้าชอบถึงไม่คลอดหลานให้ข้าเล่า" แม่ทัพอาวุโสเซวียโบหน้าบึ้งตึง ไม่พอใจอย่างยิ่ง "หรือเจ้าถูกกระต่ายไม่ได้เรื่อง อย่างเจ้า จวนปานนี้ก็ยังทำให้นางตกลงปลงใจกับเจ้าไม่ได้อีก"

"คลอดไม่ได้" เซวียหยวนกล่าวไปตามตรง "และเป็นความจริงที่อีกฝ่ายไม่เคยตกลงปลงใจกับข้า"

เป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีวันตกลงแต่งงานกับเขาตลอดไป สกุลเซวียเองก็น่าจะ... เลี้ยงฝ่าบาทไม่ไหว

แม่ทัพอาวุโสเซวียสีหน้าล้าลึก "ในเมื่อนางไม่ยอมแต่งกับเจ้า เจ้าก็เลิกคิด

ได้แล้ว! ไว้ข้าจะให้มารดาเจ้าจัดการเรื่องงานแต่งงานของเจ้าทันที"

เซวียหยวนสีหน้าเฉยเมย "แม่ทัพเซวีย ของข้าไม่แข็ง"

แม่ทัพอาวโศเซวียขมเพลิงโทสะไม่ไหวอีกต่อไป ระเบิดคำรามออกมา "เจ้าไม่แข็ง แล้วตอนอยู่ชายแดนเจ้าชักกางเกงเป็นครึ่งเดือนมันคืออะไร! เซวียจิวเหยา เจ้าช่างกล้านัก เพื่อสตรีที่ไม่ชอบเจ้าทั้งยังให้กำเนิดทายาทให้เจ้าไม่ได้ เจ้ายังกล้ากล่าวคำประภาณนี้ออกมาได้"

เสียงคำรามนี้ทำให้บ่าวรับใช้ที่มาต้อนรับการกลับมาของเจ้านายสะดุ้งโหยง ครั้นสูหยินเซวียเข้ามาก็ได้ยินประโยคนั้นพอดี สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนฉับพลัน หลังจากไล่บ่าวรับใช้ไปแล้วก็ก้าวไปข้างหน้า "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

"เจ้าบุตรชายตัวดีของเจ้าเกิด" แม่ทัพอาวโศเซวียโกรธจนมือสั่น "เพื่อสตรีคนหนึ่งแล้ว กล้าพูดเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ออกมาได้!"

สูหยินเซวียตกตะลึง จากนั้นก็มองเซวียหยวน

เซวียหยวนยิ้มกว้าง "ท่านพ่อ ใครบอกท่านว่าเป็นสตรีเล่า"

แม่ทัพอาวโศเซวียนิ่งงัน

เซวียหยวนยึดเหยียดร่างกายพลางคิดว่าอีกสักครู่จะมีกฎตระกูลข้อใดที่สามารถปกป้องเขาได้บ้าง "คนที่ข้าชอบพอเป็นบุรุษ แน่แน่นอนว่าไม่สามารถมีหลานให้ท่านได้ ข้าเห็นว่าคุณชายรองเซวียก็ไม่เลว ท่านต้องการหลานไม่ใช่หรือ ให้คุณชายรองเซวียมีสักแปดถึงสิบคน ท่านเลี้ยงได้แน่นอน"

แม่ทัพอาวโศเซวียมองเขาอย่างลึกลับ กดเสียงต่ำว่า "เจ้าพูดอีกทีซิ"

การแสดงออกของแม่ทัพอาวโศเซวียเช่นนี้ต่างหากถึงจะเรียกว่าบันดาลโทสะอย่างแท้จริง

สูหยินเซวียน้ำตาคลอเบ้า มองบุตรชายด้วยความเป็นห่วง

คราก่อนที่แม่ทัพอาวโศเซวียโกรธเป็นพินเป็นไฟก็ที่คุณชายรองเซวียปางตาย

เซวียหยวนจุปากด้วยเสียงหนึ่ง เขาเอ่ยอย่างไม่ช้าไม่เร็่ว่า "ท่านแม่ทัพเซวีย ข้าจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ท่านจงฟังให้ดี"

เขาเหลือบตาขึ้น "บุรุษที่ข้าชอบ จะต้องเป็นเขาเท่านั้น คนอื่นนอกเหนือ

จากเขา ข้าก็ไม่แข็ง"

วันต่อมาเซวียหยวนไม่ได้เข้าวัง

กั๋วหยวนไปคาดเดาในใจอยู่แล้ว ทว่าบางครั้งที่เรียกหาคนก็ยังเรียกออกมา โดยไม่รู้ตัว "เซวียหยวน"

ในเวลากลางวัน เกียนฝูเซิงปรนนิบัติฮ่องเต้เช่นกัน เขาต้องการจะกล่าวอะไรบางอย่างทว่ากลับหยุดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดก็เอ่ยเสียงเบาว่า "ฝ่าบาทหลายคืนก่อนตอนที่กระหม่อมส่งหมอลงจากไปก็พบกับใต้เท้าเซวียระหว่างทางกลับ กระหม่อมอยู่ในมุ้งหนึ่งได้ยินใต้เท้าเซวียกล่าวอะไรบางอย่างกับเหล่าหมอลง"

กั๋วหยวนไปหลับตาลง ลมหายใจเยียดยาว "หืม?"

"ใต้เท้าเซวียถามหมอลง" เกียนฝูเซิงแค้นเสียงลอดไปพ่นอย่างยากลำบาก "ว่าพระองค์สามารถถูกปรนนิบัติยามค่ำคืนได้หรือไม่"

เดิมทีเขานึกว่าฮ่องเต้อาจจะขมวดพระขนงหรือกริ้ว ทว่าฮ่องเต้กลับแย้มมุมพระโอษฐ์อย่างคาดไม่ถึง แล้วตรัสถาม "หมอลงว่าอย่างไร"

เกียนฝูเซิงส่ายคาง ตอบอย่างว่าง่าย "หมอลงงกล่าวว่าว่าครั้งเดือนต่อจากนี้ ก็ทำเรื่องเช่นนั้นได้พะยะค่ะ"

"ครั้งเดือนหรือ" กั๋วหยวนไปพ่นเสียงหัวเราะเย็นชา "เงินจดจำไว้แล้ว"

เกียนฝูเซิงแสดงสีหน้าแปลกประหลาด "ใต้เท้าเซวียก็กล่าวเช่นนั้น"

เหตุใดฝ่าบาทถึงมีพระทัยตรงกับใต้เท้าเซวียได้

กั๋วหยวนไปหลุดหัวเราะ

เขาเข้านอนด้วยอารมณ์ปริดาเช่นนี้ ครั้นตื่นขึ้นเกียนฝูเซิงกลับบอกเขาว่า คนที่ซ่อนตัวอยู่ในจวนสกุลเซวียมารายงานว่าเมื่อคืนเซวียหยวนถูกแม่ทัพอาวูไล่ลงโทษด้วยกฎตระกูล และถูกกักขังในโถงบรรพบุรุษด้วยอาการบาดเจ็บทั้งคืน

ทันทีที่เกียนฝูเซิงกล่าวเช่นนั้น กั๋วหยวนไปก็มีสีหน้าเย็นชา สีหน้าของเขานั้นน่าเกลียดยิ่ง แววดตาล้ำลึก เกียนฝูเซิงตัวสั่นงันงก "ฝ่าบาท?"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3OWS8Mi>